DIT GELOVEN WIJ

John R.W. Stott

Dit geloven wij

De Apostolische Geloofsbelijdenis
voor christenen vandaag

Buijten & Schipperheijn *Motief*
Amsterdam

Meer dan honderd jaar na John Stotts geboorte is zijn onderwijs nog altijd verrassend actueel. Stott is voor mij een van de commentatoren naar wie ik telkens terugkeer, bij de voorbereiding van preken én voor mijn eigen geestelijke groei. In *Dit geloven wij* zien we opnieuw hoe hij Bijbelse uitleg verbindt met toepassing voor het dagelijks leven, hier aan de hand van de Apostolische Geloofsbelijdenis. Ik beveel dit boek van harte aan.
The Reverend Canon Ruan Crew - Chaplain, Holy Trinity Utrecht, Area Dean of the Netherlands, Diocese in Europe

Dit nieuwe boek van John Stott is wat mij betreft heel relevant in onze Nederlandse context, waarin de kennis van de geloofsleer – ook onder christenen – afneemt, terwijl juist een jonge generatie openstaat voor de christelijke traditie. Stott geeft een heldere uitleg en kiest treffende voorbeelden. Zo brengt hij de geloofsbelijdenis dicht bij het hart van de lezer.
Jaap Haasnoot, directeur Langham Partnership Nederland

Colofon
ISBN: 978 94 6369 369 1

© 2026 Buijten & Schipperheijn *Motief*, Amsterdam
Vertaling: Paul Abspoel
Vormgeving cover: Hans van Eck – Van Eck Tekst & Design
Vormgeving binnenwerk: Buijten & Schipperheijn
Voor Bijbelteksten is, tenzij anders vermeld, gebruikgemaakt van de NBV21-vertaling.

© 2026 by John R.W. Stott; Executors of the Literary Estate of John R.W. Stott.
Originally published in English under the title *This We Believe; The Meaning of the Apostle's Creed*. This translation is published by arrangement with The Piquant Agency.
All rights reserved.

Behoudens uitzonderingen krachtens de Auteurswet van 1912 mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.
Voor het maken van kopieën uit deze uitgave, ook voor zover toegestaan door de Auteurswet, zijn vergoedingen verschuldigd. Voor betaling van vergoedingen en voor toestemming voor het overnemen van gedeelten in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken wende men zich tot de uitgevers. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Inhoud

Woord vooraf – Chris Wright 7
Toelichting van de redactie 11

De Apostolische Geloofsbelijdenis 13
Geloofsbelijdenis van Nicea 14

Inleiding 15

1 Ik geloof in God de Vader 17
2 God, de Schepper en Onderhouder 27
3 Zijn Zoon Jezus Christus, onze Heer 39
4 Ontvangen van de heilige Geest, geboren uit de maagd Maria 51
5 Hij leed onder Pontius Pilatus, werd gekruisigd, stierf en werd begraven 65
6 Hij daalde af in de hel 77
7 Op de derde dag is Hij weer opgestaan 93
8 Hij is opgevaren naar de hemel 107
9 Van daar zal Hij komen 121
10 Om de levenden en de doden te oordelen 135
11 Ik geloof in de heilige Geest 147
12 De leer van de Drie-eenheid 157
13 De heilige katholieke kerk 167
14 De gemeenschap van de heiligen 179
15 De vergeving van de zonden 191
16 De opstanding van het lichaam 205
17 En het eeuwige leven 219

Studiegids 230
Bronnen 237
Belangrijkste geciteerde werken 237
Noten 238

Woord vooraf – Chris Wright

Toen ik nog jong was (niet zo kort geleden als ik graag zou willen denken), groeide ik op in een presbyteriaanse kerk in Belfast, Noord-Ierland. De serieuze zondagsschoolleraren en jeugdleiders hechtten veel waarde aan de *Westminster Confession of Faith* en de daarbij behorende *Shorter Catechism* (waarbij 'shorter' in dit geval een zeer relatief begrip is). Daarom moest ik als kind de leerstellig correcte antwoorden op de vragen van de catechismus uit mijn hoofd leren.

In mijn tienerjaren hadden we jeugdleiders die lezingen gaven over onderwerpen als de inspiratie van de Schrift, de argumenten voor het bestaan van God, het bewijs voor de opstanding, theorieën over de verzoening en andere grote leerstukken van het evangelische geloof. Dit alles was rijkelijk doorspekt met Bijbelverwijzingen en Schriftgedeelten, terwijl ik ijverig uitgebreide aantekeningen maakte voor toekomstig gebruik.

We waren dus goed onderwezen jongeren, toegerust om het geloof te verdedigen tegenover de onvermijdelijke sceptici en atheïsten onder onze vrienden op school en aan de universiteit, al gebeurde dat waarschijnlijk niet altijd met de nederigheid die bij onze leeftijd had gepast. Ik ben dankbaar voor die basis, want zij gaf me niet alleen het vertrouwen om te weten dát ik christen was en waarom, maar ook een breed inzicht in de essentiële waarheden van het christendom als een samenhangend geheel: een geloofssysteem dat op verstandige wijze kon worden onderbouwd en verdedigd, en dat zich onder-

scheidde van andere wereldbeschouwingen en geloofsovertuigingen.

Sindsdien heeft mijn levensweg zich meer ontwikkeld in de richting van de Bijbelwetenschap, met name op het gebied van het Oude Testament, dan van de systematische theologie. Eerlijk gezegd roept mijn werk op het terrein van exegese en hermeneutiek soms vragen op bij de vergaande redeneringen en categorieën die sommige systematici hanteren. Toch twijfel ik er niet aan dat de brede structuur van de christelijke leer die mij in mijn kinder- en jeugdjaren heeft gevormd, samen met de exegetische prediking waarnaar ik wekelijks luisterde, een blijvende invloed heeft gehad op mijn begrip van de Bijbel. Bovendien heeft zij mij behoed voor de verleidelijke zijwegen van het theologisch liberalisme en steeds wisselende academische modes. Gezonde leer behoort gezond Bijbelonderzoek te bevorderen, en omgekeerd.

John Stott was natuurlijk een toonbeeld van beide. Deze uitgave van zijn preken over de Apostolische Geloofsbelijdenis, waarvoor wij zeer dankbaar mogen zijn, vormt daarvan een klassiek voorbeeld: Bijbels gefundeerde leer enerzijds en leerstellig toegepaste Bijbeluitleg anderzijds.

John Stott was een uitmuntend Bijbelleraar. Een belangrijk onderdeel van zijn nalatenschap is het programma dat bekendstaat als *Langham Preaching*, een van de drie werkterreinen die zijn uitgegroeid tot een wereldwijde beweging in meer dan honderd landen binnen het door hem opgerichte *Langham Partnership* (www.langham.org). In april 2025 werd in Nederland een partnerorganisatie opgericht. Deze Nederlandse uitgave is voortgekomen uit dat initiatief (LanghamPartnership.nl). Het doel van *Langham Preaching* is het bevorderen van drie essentiële kenmerken van effectieve Bijbelse prediking: trouw aan de Bijbeltekst, duidelijkheid in structuur en presentatie, en relevantie voor de hoorders.

Deze bundel preken van John Stott is een prachtig voorbeeld van alle drie. Als uitleg van de Apostolische Geloofsbelijdenis biedt hij een beknopte inleiding tot enkele kernleerstellingen van het christe-

lijk geloof. Het gaat zeker niet om een volledige uiteenzetting van de christelijke leer, maar het is een uitstekend begin. Kenmerkend voor Stott is dat hij nauwelijks twee zinnen schrijft zonder zijn betoog te onderbouwen met een of meer Bijbelteksten. Niet voor niets begint elk hoofdstuk met een Schriftgedeelte, dat vervolgens als uitgangspunt dient voor zijn behandeling van de desbetreffende woorden uit de geloofsbelijdenis.

Daarmee laat hij zien dat de Apostolische Geloofsbelijdenis, hoewel zij zelf geen onderdeel vormt van de geïnspireerde Schrift, wel een betrouwbare samenvatting biedt van de Bijbelse waarheden waarop zij is gebaseerd, zonder daarbij te pretenderen de volledige openbaring van God te omvatten. Waar de formuleringen van de geloofsbelijdenis of de Bijbelteksten zelf aanleiding hebben gegeven tot uiteenlopende interpretaties, wijst hij daar eerlijk op. Vervolgens verwoordt hij zijn eigen overtuiging op een bescheiden en evenwichtige manier. Zo blijkt hij een trouwe en betrouwbare gids op soms lastig begaanbaar terrein.

En duidelijkheid? Iedereen die John Stott ooit heeft horen preken, een lezing van hem heeft bijgewoond of hem spontaan vragen heeft horen beantwoorden, zal beamen dat duidelijkheid een van zijn meest kenmerkende eigenschappen was. Zijn vermogen om complexe onderwerpen toegankelijk te maken met eenvoudige, maar nooit simplistische uitleg, en deze te verduidelijken met heldere kernpunten, komt in deze preken prachtig naar voren. Zelfs wanneer hij onderwerpen behandelt die deels in nevelen gehuld blijven of waarover onder christenen verschil van mening bestaat, doet hij dat op een heldere en inzichtelijke manier.

En als de begaafde predikant die hij was, kon hij natuurlijk geen enkele regel van de geloofsbelijdenis bespreken zonder ook de praktische betekenis ervan te laten zien. Daardoor komt wat anders misschien als 'droge leer' zou kunnen overkomen, tot leven met geestelijke en ethische relevantie voor zowel individuele gelovigen als de kerk als geheel. Als dit is wat het betekent om te zeggen: *'Ik geloof...'*,

dan laat Stott ook zien hoe een gelovige daarop behoort te reageren.

Trouw, duidelijkheid en relevantie. Dat vat deze preken misschien wel het beste samen. Bijbelse leer, helder uitgelegd en praktisch toegepast. Veel leesplezier!

Chris Wright
Internationaal ambassadeur
Langham Partnership

Toelichting van de redactie

Dit boek is gebaseerd op de preken van John Stott over de Apostolische Geloofsbelijdenis, zoals bewaard in opnames in het All Souls Langham Place Sermon Archive.[1] Transcripties van deze preken zijn ook verkrijgbaar bij Logos.[2] De verandering van genre, van preek naar boek, maakte het onvermijdelijk dat er enkele wijzigingen in de tekst moesten worden aangebracht. Zo zijn bijvoorbeeld enkele mondelinge markeringen die de verschillende subpunten van de preek aangeven, vervangen door tussenkopjes, waardoor lezers de redenering van dr. Stott gemakkelijker kunnen volgen.

De vijftig jaar die zijn verstreken sinds sommige van deze preken werden gehouden, hebben enkele andere wijzigingen noodzakelijk gemaakt. Er worden ook verwijzingen gegeven voor sommige passages waarvan dr. Stott zou hebben aangenomen dat zijn lezers ze zouden kennen, maar die misschien minder bekend zijn in een tijdperk waarin veel christenen minder Bijbelkennis hebben.

Een soortgelijke wijziging was nodig met betrekking tot de Apostolische Geloofsbelijdenis. Dr. Stott citeerde de versie die wordt gebruikt in het Anglicaanse Book of Common Prayer (1662), maar in de Anglicaanse Gemeenschap wordt veelal een meer eigentijdse vertaling gebruikt. Daarom hebben we de citaten aangepast aan de nieuwere vorm en een enkele korte uitleg over varianten toegevoegd. Hetzelfde geldt voor de bewoordingen van de Geloofsbelijdenis van Nicea. De tekstbezorgers van dr. Stott zijn het eens met deze wijzigingen, aangezien het niet zijn bedoeling was om vertalingen

te beoordelen, maar om gelovigen te helpen de betekenis van de geloofsbelijdenissen die zij reciteren te begrijpen.

Andere aspecten van de taal zijn ook gewijzigd wanneer semantische verschuivingen ertoe hebben geleid dat betekenissen die vroeger gangbaar waren, nu als archaïsch worden ervaren (een ondergeschikt probleem), of kunnen leiden tot misverstanden over wat er wordt gezegd, of zelfs aanstootgevend zijn, waardoor lezers worden afgeleid van de kernwaarheden die worden gepresenteerd.

Ten slotte werden de oorspronkelijke preken duidelijk gepresenteerd binnen de context van de Anglicaanse Kerk. Dr. Stott kon ervan uitgaan dat zijn lezers bekend waren met aspecten van het liturgische leven van deze kerk, maar veel van de lezers van dit boek zullen uit andere tradities komen. Daarom is getracht bepaalde punten te herformuleren, zodat ze begrepen worden door mensen met verschillende kerkelijke achtergronden en nationaliteiten.

Bij het aanbrengen van deze wijzigingen hebben we geprobeerd de stem van dr. Stott te behouden en te redigeren in overeenstemming met zijn eigen overtuiging dat de beste prediking (en schrijfstijl) een brug slaat tussen de wereld van de luisteraar (of lezer) en de Bijbelse waarheden die hij zo bekwaam uiteenzette.

De Apostolische Geloofsbelijdenis[3]

Ik geloof in God de Vader, de Almachtige, Schepper van hemel en aarde.

En in Jezus Christus, zijn eniggeboren Zoon, onze Heer;

die ontvangen is van de heilige Geest, geboren uit de maagd Maria;

die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven, neergedaald in het rijk van de dood;

op de derde dag opgestaan uit de doden;

opgevaren naar de hemel, en zit aan de rechterhand van God, de almachtige Vader;

van daar zal Hij komen om te oordelen de levenden en de doden.

Ik geloof in de heilige Geest.

Ik geloof een heilige, algemene, christelijke kerk, de gemeenschap van de heiligen;

vergeving van de zonden;

opstanding van de doden;

en een eeuwig leven.

Amen

Geloofsbelijdenis van Nicea[4]

Wij geloven in één God, de almachtige Vader, Schepper van de hemel en de aarde, van alle zichtbare en onzichtbare dingen.

En in één Here Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van God, geboren uit de Vader vóór alle eeuwen, God uit God, Licht uit Licht, waarachtig God uit waarachtig God; geboren, niet geschapen, één van wezen met de Vader; door Hem zijn alle dingen geworden. Ter wille van ons mensen en van ons behoud is Hij neergedaald uit de hemel en vlees geworden door de heilige Geest uit de maagd Maria en is een mens geworden. Hij is ook voor ons gekruisigd onder Pontius Pilatus, heeft geleden en is begraven. Op de derde dag is Hij opgestaan overeenkomstig de Schriften. Hij is opgevaren naar de hemel, zit aan de rechterhand van de Vader en zal in heerlijkheid weerkomen om te oordelen de levenden en de doden. En zijn rijk zal geen einde hebben.

En in de heilige Geest, die Here is en levend maakt, die van de Vader en de Zoon uitgaat, die samen met de Vader en de Zoon aangebeden en verheerlijkt wordt, die gesproken heeft door de profeten.

En één heilige, algemene en apostolische kerk.

Wij belijden één doop tot vergeving van de zonden.

Wij verwachten de opstanding van de doden en het leven van de komende eeuw.

Amen.

Inleiding

Voordat we aan deze studie van de Apostolische Geloofsbelijdenis beginnen, wil ik drie punten aan de orde stellen. Het eerste punt betreft het grote belang van deze studie. Het is dringend noodzakelijk dat christenen een goed begrip hebben van hun geloof. Toch reciteren velen van ons op zondag (elke zondag als we naar een Anglicaanse kerk gaan) de Apostolische Geloofsbelijdenis zonder een duidelijk begrip van de waarheden die we belijden te geloven. Dit gebrek aan kennis maakt ons kwetsbaar in een eeuw waarin we omringd zijn door intelligente mannen en vrouwen die geen geloof belijden, andere oude godsdiensten aanhangen of een versie van het christelijk geloof omarmen die weinig gelijkenis vertoont met het historische geloof van de kerk. Als we niet als kinderen willen zijn, heen en weer geslingerd door elke wind van leer, dan moeten we ons verdiepen in ons christelijk geloof. Dit is des te belangrijker omdat wat we geloven vaak bepalend is voor hoe we ons gedragen. Als we een goed, heilig en nuttig leven willen leiden, moeten we kijken naar de geloofsbelijdenis die ons gedrag vormgeeft.

Mijn tweede punt heeft betrekking op de geschiedenis van de Apostolische Geloofsbelijdenis. Wat is de oorsprong ervan? Pirminius, die in het midden van de 8e eeuw na Christus schreef, vertelde opgewekt dat deze op de dag van Pinksteren door de apostelen was opgesteld. Hij beweerde dat Petrus, vervuld van de heilige Geest, begon met de woorden: 'Ik geloof in God, de almachtige Vader, Schepper van hemel en aarde', en dat Johannes vervolgde met 'en in

Jezus Christus, zijn enige Zoon, onze Heer', gevolgd door Jakobus, die de woorden 'die ontvangen is van de heilige Geest' toevoegde, enzovoort, waarbij elke apostel een afzonderlijke zin bijdroeg. Hij beweerde dat het credo, heel toepasselijk, door Tomas werd afgesloten met de woorden: 'De opstanding van het lichaam en het eeuwige leven.'

Het is een mooi verhaal, maar het is pure fabel. Het is waarschijnlijker dat de kiem van de geloofsbelijdenis te vinden is in de doopformule die impliciet aanwezig is in het gebod van de verrezen Jezus aan zijn discipelen: 'Ga dus op weg en maak alle volken tot mijn leerlingen, door hen te dopen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest' (Mat. 28:19). Als nieuwe bekeerlingen in de naam van de Drie-eenheid gedoopt zouden worden, zou van hen verwacht worden dat zij hun geloof in de Drie-eenheid zouden belijden. Het lijkt dus waarschijnlijk dat de inhoud van de Apostolische Geloofsbelijdenis grotendeels een weerspiegeling is van de doopbelijdenis die in het midden van de tweede eeuw van bekeerlingen werd verlangd.[5] Daarom luiden de openingswoorden 'Ik geloof', of *credo* in het Latijn.

Tot slot heb ik in deze korte studie geen tijd om uit te weiden over wat het betekent om te 'geloven' en ook geen ruimte om vragen te behandelen over het bestaan van God die kunnen worden opgeroepen door de zin 'Ik geloof in God'. In plaats daarvan zal ik me concentreren op de fundamentele beweringen van elke regel van de Apostolische Geloofsbelijdenis, te beginnen met de bewering over het vaderschap van God.

1

Ik geloof in God de Vader

Romeinen 8:14-17

Allen die door de Geest van God worden geleid, zijn kinderen van God. U hebt de Geest niet ontvangen om opnieuw als slaven in angst te leven, u hebt de Geest ontvangen om Gods kinderen te worden – door Hem roepen wij God aan met 'Abba, Vader'. De Geest zelf verzekert onze geest dat wij Gods kinderen zijn. En als we zijn kinderen zijn, zijn we ook zijn erfgenamen: erfgenamen van God, samen met Christus. Want wij delen in zijn lijden om ook met Hem te kunnen delen in Gods luister.

'Vader' is een typisch christelijke titel voor God. De oude heidense schrijvers uit Griekenland noemden Zeus soms 'de vader van goden en mensen', maar zij beschouwden Zeus als een god met menselijke passies, gemaakt naar het beeld van de mens. Moslims hebben meer dan negentig titels voor God (Schepper, Voorziener, Onderhouder, enz.), maar Hij wordt nooit 'Vader' genoemd. In de enkele gevallen waarin het Oude Testament naar God verwijst als 'Vader', wordt Hij gezien als de vader van het volk, en meer specifiek als een vertegenwoordiger van het volk, zoals de koning. Het was Jezus die zijn volgelingen voor het eerst toestemming gaf om God aan te spreken met een persoonlijk voornaamwoord, 'onze Vader' (Mat. 6:9). Tijdens zijn bediening onderwees Hij duidelijk en herhaaldelijk het vaderschap van God. Het is veelzeggend dat zijn eigen eerste en laatste woorden die zijn opgetekend, verwijzen naar God als Vader. Als twaalfjarige

jongen antwoordde Hij zijn radeloze ouders: 'Wist u niet dat Ik in het huis van mijn Vader moest zijn?' (Luc. 2:49) en zijn laatste woorden aan het kruis voordat Hij stierf waren: 'Vader, in uw handen leg Ik mijn geest' (Luc. 23:46).

Het logische gevolg van het feit dat God onze Vader is, is dat wij zijn kinderen zijn, een feit dat ons ertoe zou moeten bewegen om met Johannes te zeggen: 'Bedenk toch hoe groot de liefde is die de Vader ons heeft geschonken! Wij worden kinderen van God genoemd, en dat zijn we ook' (1 Joh. 3:1). Moge de heilige Geest onze blinde ogen openen, zodat we met nieuwe verwondering de genade van God kunnen zien, die ons heeft toegestaan Hem 'Vader' en onszelf zijn kinderen te noemen.

Maar wat bedoelen we eigenlijk als we spreken over het vaderschap van God, en wat betekent het om een kind van God te zijn? Voor antwoorden en inzicht in de leer van het vaderschap van God kunnen we kijken naar de woorden van de apostel Paulus in zijn brief aan de kerk in Rome, die aan het begin van dit hoofdstuk werden geciteerd. Deze verzen geven antwoord op vier vragen die we kunnen hebben over het vaderschap van God: 1) Wie zijn de kinderen van God? 2) Wat voor soort Vader is God? 3) Kunnen we er zeker van zijn dat we Gods kinderen zijn? 4) Waarom maakt God ons tot zijn kinderen?

Wie zijn de kinderen van God?

Misschien is geen enkel ander gebied van de christelijke waarheid zo verward en door de wereld zo ontaard als de vraag wie tot Gods familie behoort. Het universele vaderschap van God en de universele broederschap van de mens worden algemeen beschouwd als christelijke leerstellingen. Deze ideeën worden zelfs vanaf sommige christelijke preekstoelen onderwezen. Maar je zult ze niet in de Bijbel vinden, behalve in de meest vage en algemene zin dat God de

Schepper van iedereen is. De duidelijke Bijbelse leer wordt verwoord in Romeinen 8:14: 'Allen die door de Geest van God worden geleid, zijn kinderen van God.' Deze woorden impliceren duidelijk dat er grenzen zijn aan de familie van God en dat niet iedereen tot die familie behoort. In feite kan de identiteit van Gods 'zonen' of 'kinderen' worden samengevat in drie eenvoudige stellingen:

- Jezus is de Zoon van God omdat Hij, zoals de Geloofsbelijdenis van Nicea stelt, 'geboren [is] uit de Vader vóór alle eeuwen'. (Dit punt wordt behandeld in hoofdstuk 3.)
- Alle schepselen, mensen en engelen, ontlenen hun bestaan aan God omdat Hij hen heeft geschapen. Men kan zeggen dat Hij hun Vader is omdat zij hun bestaan aan Hem te danken hebben. Paulus erkende dit in zijn toespraak in Athene, waar hij zei dat alle volken op aarde afstammen van één man, Adam, die door God is geschapen (Hand. 17:26). Maar de schrijvers van de Schrift hebben meestal niet deze zeer algemene betekenis in gedachten wanneer zij spreken van de kinderen van God.
- Christelijke gelovigen zijn kinderen van God door een bijzondere wedergeboorte. Dit is de duidelijke en onmiskenbare leer van zowel Jezus als de apostelen. Alleen degenen die opnieuw geboren zijn in zijn familie genieten Gods bijzondere vaderschap. De bijzondere verwantschap tussen christelijke gelovigen verklaart waarom zij in de brieven van het Nieuwe Testament vaak worden aangesproken als 'broeders en zusters'.

De ware kinderen van God zijn zij die wedergeboren zijn, geboren uit God, geboren in de familie van God. De bemiddelaar van deze wedergeboorte is de Geest van God, dus wedergeboren worden is geboren worden uit de Geest (Joh. 3:5-8). Daarom kan Paulus zeggen: 'Iemand die de Geest van Christus niet heeft, behoort Christus ook niet toe' (Rom. 8:9). We kunnen niet beweren dat we bij Christus horen als de Geest van Christus niet in ons woont. Maar als we ons hebben bekeerd en ons vertrouwen in Jezus Christus hebben gesteld,

dan hebben we de heilige Geest ontvangen als onze inwonende gast. De doop is de uiterlijke en zichtbare uitdrukking van de innerlijke en onzichtbare ervaring van wedergeboorte, en het innerlijke teken en zegel van onze wedergeboorte is dat we door de Geest worden geleid. Daarom kan Paulus vol vertrouwen zeggen: 'Zij [en alleen zij] die door de Geest van God worden geleid, zijn kinderen van God.'

Wat voor soort Vader is God?

De vraag wat voor soort Vader God is, heeft betrekking op zijn karakter. Ook dit is een gebied waar mensen geneigd zijn tot dwaling. Sommigen zien God meer als een despoot dan als een Vader. Ze zien Hem als een grimmige en humorloze tiran, slechtgehumeurd, grillig en onvoorspelbaar. Sommigen keren zich daarom van Hem af, terwijl veel anderen gewoon bang voor Hem zijn. Nu is het één ding om God te vrezen in Bijbelse zin, om Hem met diepe nederigheid, eerbied en ontzag te beschouwen, maar het is iets heel anders om bang voor Hem te zijn. Er zijn namelijk goede en slechte soorten angst. De kinderen van God moeten God benaderen met ontzag, maar ze hoeven niet bang te zijn. Ze moeten met vrijmoedigheid en vertrouwen tot Hem naderen.

De Heer Jezus leert ons om met vertrouwen en zekerheid tot God te naderen en tot Hem te bidden als onze liefdevolle Vader. Want als zelfs wij, met al onze gebreken, onze kinderen goede gaven geven, hoeveel te meer zal onze hemelse Vader het goede schenken aan degenen die Hem daarom vragen? (Mat. 7:11). Daarom hoeven we ons geen zorgen te maken over de eerste levensbehoeften zoals voedsel en kleding, want als onze hemelse Vader de vogels voedt en de lelies in het veld kleedt, hoeveel te meer kunnen we er dan op vertrouwen dat Hij ons zal voeden en kleden? (Mat. 6:25-32). Een vrij vertaald negentiende-eeuws rijmpje geeft iets weer van de geest van deze leer:[6]